

POŠTOVANI UREDNIČE,

Obnavlja se proširenje rodne ideologije pod parolom borbe za uklanjanje diskriminacije i razvijanja jednakosti prava manjina. Svakako glasam za ovo potonje, ali ne na ovaj način. Potpuno je opravdano legaliziranje zajednice dvaju muškaraca ili dviju žena. Nikako nije opravdano priključivati im dijete, koje može biti samo posvojče, jer je nastalo prešutnim uključivanjem osobe drugog spola, dakle drugog biološkog oca ili majke. Nikada od spajanja dvaju spermija ili dviju jajnih stanica nije nastala nova jedinka, pa ni čovjek. Radi se o „bračnom trokutu“. Osnovna definicija majke glasi: „osoba koja je nosila i rodila“. Kad se radi o ženskom paru neophodan je spermij treće osobe.

Mislim da su stvari principijelno krivo postavljene. Treba razlikovati biološku vrijednost i humanu vrijednost. Postoje biološki zakoni kojima je podvrgnuto svako živo biće, a posebna kategorija su humane vrijednosti. Najdiferenciranije živo biće – čovjek – ima još i dodatnu vrijednost, humanu vrijednost. Humana vrijednost jedinke ovog najdiferenciranijeg živog bića ostaje nepromijenjena unatoč različitim biološkim defektima.

Defekt ili rašireniji naziv invaliditet javlja se na dva osnovna područja borbe za održanje: na razini održanja života i na razini održanja vrste.

Dvije su osnovne biološke vrijednosti:

1. održati jedinku na životu što dulje hranom, pićem itd.
2. održati vrstu na životu što dulje, parenjem i što većim brojem novih jedinki iste vrste.

Da bi se bilo koja jedinka održala, ima nagon samoodržanja, koji se manifestira u prvom redu u potrebi za jelom i pićem. Kako bi se te funkcije sigurno održavale uz njih je vezan osjećaj ugone. Ako se on odijeli od potrebe, ako se jede ili pije previše ili premalo, radi užitka, razvija se bolest ili invaliditet. Tako se razvijaju kod čovjeka stanja koja se dijagnosticiraju kao obesitas, bulimija, anoreksija itd. Ona mogu pogoršati kvalitetu života, ali u ekstremu izazvati i smrt.

Ako su u pitanju zdravi mužjak i ženka ili muškarac i žena, kontinuitet i progres vrste bit će održan. Ako se pare dva mužjaka ili dvije ženke ili dva muškarca i dvije žene, neće biti potomaka i ovo će u konačnici ... pomoći izumiranju. Nije u pitanju samo propast civilizacije, već propast nacije, rase, vrste... Oni s nižom civilizacijskom razinom, ali s većim brojem članova zajednice u konačnici su do sada pobjeđivali u životnoj borbi!!!

U nagonu za održanje vrste užitak je posebno naglašeni element. Međutim, ako se on odijeli od osnovne svrhe razvija se homoseksualnost, pedofilija, gerontofilija, nekrofilija, sodomija... To su varijacije u realizaciji seksualnog užitka. One se javljaju tisućljećima samo što se skrivaju zbog društvene osude i zato je njihovu pravu učestalost teško odrediti. Homoseksualnost je društveno najprihvatljivija jer se realizira najčešće ipak uz privolu obih partnera. Ali budući da ne može realizirati onaj osnovni cilj nagona za održanje vrste, a to je produkcija novog čovjeka, može povećanom učestalošću biti i fatalna za ljudsku vrstu. Naglašavam da su uzroci ovakve seksualne orijentacije različiti.

Druga je stvar ljudska vrijednost... humana vrijednost sisavca – čovjek, njegov evolucijski najviši doseg koji se očituje u sposobnosti razlikovati dobro od zla, te njegovi pokušaji da to uobliči u zakone, jednako vrijedne za svakog člana ljudske zajednice, da se prikloni jednoj od mnogo opcija. To je njegova duhovna vrijednost koja se može prikazati u relativno vrlo različitim oblicima. Ljudska vrijednost je jednaka i za heteroseksualce i homoseksualce, za one na početku života i one na kraju. Ljudsku vrijednost imaju i invalidi s prirođenim ili stečenim invaliditetom, i oni koji se rode bez obje ruke ili jedne noge, ili s penisom umjesto vaginom, bez mokraćnog mjehura ili s dvije glave.

Imam preko 90 godina i 100 %-tni sam invalid, jedva se držim na nogama. Naravno da nisam biološki jednako vrijedna kao moja studentica od 20 godina. Isto tako sigurno nisam biološki jednako vrijedna kao žena koja je majka šestero djece, a ja sam nerotkinja. Ipak na ljudskoj razini smo jednako vrijedne. Ja sam možda i važnija, jer u civiliziranom društvu, kao teški invalid, imam pravo na veću pomoć i podršku zajednice. Promislite malo o elementarnoj logici problema! Primjerima, misli bi se mogle još bolje razviti. Ali to prepuštam drugima.

Prof. dr. sc. Anica Jušić, dr. med.
profesor Medicinskog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu u trajnom zvanju,
specijalistica neurologije, u mirovini